

[Fuglsang.]

synes, ærlig talt, at vi skulde kunne være enige om, at Statsbanerne har nok i deres eget, de behøver ikke at faa mere at administrere, end de har; kunde de blot administrere det tilfredsstillende, skulde de vist være glade! Og Statsbanernes Overtagelse af Rutebilerne kan jo udvikle sig saadan, at det bliver til stor Skade. Jeg ønsker ikke, at en saadan Overtagelse finder Sted, og vil gerne benytte Lejligheden til at pege paa, at her maa vi ogsaa raabe et Varsko. Det er ikke den Vej, vi skal. Rutebilerne maa blive paa private Hænder.

Noget ganske andet er det Samarbejde, som er indledt mellem Statsbanerne og Biltrafikken i det hele. Det Samarbejde kan vi naturligvis kun hilse med Glæde, og hvis det havde været taget op i Tide, havde meget maaske været vundet. Jeg tror, der her er sket noget, som ikke lader sig rette i sin fulde Udstrækning. Vi ser for øvrigt ogsaa noget andet. Naar man nedlægger Baner, stiger Taksterne for Rutebiler og Varebiler med det samme, naar der ingen Konkurrence er. Det skal vi naturligvis ogsaa tage Hensyn til.

Paa mit Partis Vegne kan jeg udtale, at vi vil ikke gaa imod det foreliggende Lovforslag, hvis det ved nærmere Overvejelse i et Udvalg viser sig at være saa vel begrundet, som det fremgaar af Bemærkningerne og af Ministerens Udtalelser. Befolkningen kan ikke kræve, at Staten oprettholder Baner, naar Befolkningen svigter disse Baner med Hensyn til Person- og Godstrafikken, og det vil vi naturligvis heller ikke gaa ind for, ingenlunde. Men jeg tror alligevel, man skal være varsom med at gaa alt for voldsomt frem, jeg tror godt, der kan være Grund til at overveje de Oplysninger, Ministeren sikkert er i Stand til at give, i et Udvalg, saa at vi har sikker Grund under Fødderne, inden vi skrider til at nedlægge de 5 Baner. Paa mit Partis Vegne skal jeg tilsige Lovforslaget en velvillig Behandling i et Udvalg.

H. F. Ulrichsen: Det Lovforslag, der behandles i Dag, er jo et Likvidationsforslag, og Likvidationsforslag er aldrig lystelige. Lovforslaget gaar ud paa at likvidere en Del af Statsbanernes Sidebaner.

I denne Forbindelse vil jeg gerne sige, at Statsbanernes Sidebaner aldrig har været rentable. Der blev i sin Tid givet Oplysning om, at i Aaret 1909—10 gav, efter et Skøn fra Statsbanernes Side, saa godt som alle Sidebaner, i hvert Fald de jyske Sidebaner, Underskud, for saa vidt som Forrentnings-

procenten for de Baner, for hvis Vedkommende man tog Stikprøver, var negativ. Saaledes kan jeg nævne, at for en Del Baners Vedkommende, som har været behandlet af Stykgodsudvalget, fastslog man, at den negative Forrentningsprocent vilde ligge omkring 5—6, medens Forrentningsprocenten for Hovedbanerne paa Sjælland, for hvis Vedkommende man foretog Undersøgelse, var ca. 7.

Der er ikke Spor af Tvivl om, at der fra Statsbanernes Side ikke i Tide er udvist den rette Smidighed, den rette Forstaaelse af hele Automobilproblemet. Det varede alt for længe, inden man begyndte at undersøge Mulighederne for et Samarbejde med Ruteautomobilerne. Jeg vil gerne sige, at selv om der indenfor de fleste Partier, ogsaa indenfor mit Parti, er delte Meninger om Statsbanernes Overtagelse af visse Ruteautomobillinier, tror jeg for mit Vedkommende, at Statsbanerne paa dette Felt er slaaet ind paa den rette Vej. Man var alt-saa fra Statsbanernes Side for langsom, man var for tung, det varede alt for længe, inden man fik Øjet op for Betydningen af et Samarbejde med Automobilene, det varede ogsaa alt for længe, inden man ind-saa Nødvendigheden af at simplificere og forbedre Driften paa Sidebanerne og derigennem, medens det var Tid, imødegaa Konkurrencen fra Automobilernes Side.

I det Øjeblik, man skal nedlægge en Jernbane, rejser der sig en hel Mængde overordentlig pinlige Spørgsmaal. Blandt disse pinlige Spørgsmaal er f. Eks. Forholdet til de Kommuner, der paa et eller andet Tidspunkt har bevilget Tilskud til den paa-gældende Banes Anlæg, og naturligvis er det heller ikke særlig morsomt at skulle give Afkald paa et dyrt Anlæg, et forholdsvis stort Statsaktiv. Den nedskrevne Anlægs-værdi for de Baners Vedkommende, man nu agter at nedlægge, andrager 13—14 Mill. Kr. Det er med andre Ord store Anlæg, der fremtidig vil blive nytteløse, som maa afskrives, og det er naturligvis overordentlig beklageligt.

Paa den anden Side synes jeg — og paa det Punkt er jeg enig med det ærede Medlem Hr. Knud Hansen —, at der er al Grund til at fremhæve, at det er Befolkningens egen Skyld i de Egne, for hvis Vedkommende man nu vil borttage Banerne, den har ikke Ret til at beklage sig; det er Befolkningen, der har svigtet, det er de Kommuner, som nu protesterer, og de Dele af Befolkningen, der nu har indsendt Andragende om at beholde Banerne, der har svigtet og ladet være med at benytte de paagældende Baner.